

แจ้งอนุญาตให้ลาออกล่าช้า ... ต้องจ่ายเงินเดือนระหว่างมาทำงานหรือไม่ ?

โดย นายปกครอง

นั่งทำงาน หลายปี ยังไม่ไปไหน เหนื่อยจะตาย เจ้านาย ยังไม่เหลียวแล ...

เสียเวลาน่ะเสียเวลา ออก อย่างนี้ต้องลาออก จะขอลาออก ... รู้แล้วรู้รอดไป

วันนี้นายปกครองมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับการยื่นใบลาออกของพนักงานเทศบาลมาพูดคุยกัน ... แต่ยังไม่ทันที่จะได้เล่า เพลง “ลาออก” ของคุณบิลลี่ โอแกน ก็ดังขึ้นมาในหัวเสียก่อน ด้วยเพราะเป็นเพลงฮิตติดหูสมัยนายปกครองยังเป็นวัยรุ่นน่ะอยู่ ... นั่นเองครับ

เชื่อว่า ... ในการตัดสินใจลาออกจากงาน ไม่ว่าจะป็นงานราชการหรืองานเอกชน แต่ละคนย่อมมีเหตุผลของการลาออกที่แตกต่างกันไป ไม่ว่าจะป็นเพราะเจ้านายดังเพลงเช่นว่า หรือจะป็นเพราะปัญหาสุขภาพอยากพักผ่อน หรืออยากเปลี่ยนอาชีพ ตลอดจนลาออกเพื่อไปดูแลคุณพ่อคุณแม่ ก็ล้วนแล้วแต่ป็นเหตุผลที่ต้องผ่านการคิดทบทวนมาแล้วระดับหนึ่ง ซึ่งผู้บังคับบัญชาส่วนใหญ่เมื่อเห็นใบลาออกก็มักจะสอบถามถึงสาเหตุ เพื่อให้ทบทวนการตัดสินใจอีกครั้ง หากยังคงยืนยัน ก็มักจะเคารพการตัดสินใจด้วยการอนุญาตให้ลาออกตามความประสงค์ ซึ่งการลาออกดังกล่าวโดยปกติแล้วจะต้องยื่นล่วงหน้า ส่วนหนึ่งก็เพื่อให้มีเวลาในการส่งมอบหรือสอนงานแก่ผู้ที่จะมาทำหน้าที่แทนผู้ที่ขอลาออก

สำหรับกรณีพนักงานเทศบาลที่ประสงค์ลาออกจากราชการ จะต้องยื่นหนังสือขอลาออกต่อนายกเทศมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและเป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่งอนุญาตให้ออกจากราชการล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน เมื่อนายกเทศมนตรีพิจารณาแล้ว ไม่มีเหตุที่ต้องขยับยั้งและเห็นควรอนุญาตให้ลาออกได้ จะเสนอเรื่องเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด (ก.ท.จ.) ก่อน และเมื่อคณะกรรมการที่ว่านี้ให้ความเห็นชอบแล้ว นายกเทศมนตรีจึงจะมีคำสั่งป็นหนังสืออนุญาตให้พนักงานเทศบาลผู้นั้นลาออกได้ โดยขั้นตอนดังกล่าวควรดำเนินการให้เสร็จสิ้นและแจ้งคำสั่งให้เจ้าตัวทราบก่อนวันขอลาออก และให้มีผลตั้งแต่วันที่ขอลาออก

แต่ทว่า ... ในคดีที่จะเล่าต่อไปนี้ พนักงานเทศบาลได้ขอลาออกเพราะเหตุสูงอายุ แต่ปัญหาคือได้ยื่นใบลาออกล่วงหน้าแล้วแต่ได้รับแจ้งผลล่าช้า จนล่วงเลยเวลาวันขอลาออก เมื่อยังมิได้รับอนุญาตก็เลยมาทำงานต่อไป เช่นนี้ จะมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างที่มาทำงานหรือไม่ เพราะเหตุใด ? มาติดตามคำตอบจากศาลปกครองสูงสุดกันครับ

เหตุของคดีเกิดจาก ... ผู้ฟ้องคดีป็นพนักงานเทศบาล ตำแหน่งเจ้าพนักงานเทศกิจ สังกัดเทศบาลตำบลแห่งหนึ่ง ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการด้วยเหตุสูงอายุ (ล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน) โดยขอให้วันลาออกมีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งนายกเทศมนตรีพิจารณาเบื้องต้นแล้วเห็นควรอนุญาต และได้มีหนังสือเสนอต่อประธาน ก.ท.จ. หลังจากนั้น วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๘ ก.ท.จ. ก็มีมติเห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีลาออกตามที่มีคำขอ

ผู้ฟ้องคดีจึงตั้งหน้าตั้งตา รอคำสั่งอนุญาต ... แต่จนถึงวันครบกำหนดที่ขอลาออกคือวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ก็ยังมิได้รับแจ้งคำสั่งของเทศบาลที่อนุญาตให้ตนลาออกเสียที ผู้ฟ้องคดีจึงตัดสินใจไปทำงานระหว่างรอคำสั่ง โดยได้ลงชื่อในบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการด้วย จนกระทั่งวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๘ เจ้าหน้าที่

ของเทศบาลได้แจ้งมติของ ก.ท.จ. ที่เห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีลงนามรับทราบมติข้างต้นแล้ว (วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๘ มีการแจ้งมติ แต่ผู้ฟ้องคดีลาป่วย) หลังจากนั้นก็ยังไม่มียี่แวนของคำสั่งผู้ฟ้องคดีจึงยังคงมาทำงานต่อเนื่องไปอีกจนถึงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งของเทศบาล ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการได้ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ตามที่ขอลาออกไว้

เมื่อได้รับแจ้งคำสั่งล่าช้าเช่นนี้ ... ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือสอบถามประธาน ก.ท.จ. เกี่ยวกับสิทธิในการได้รับเงินเดือนช่วงที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างรอคำสั่งดังกล่าว (วันที่ ๑-๕ เมษายน ๒๕๕๘) ซึ่งได้รับคำตอบจากเทศบาลว่าการมาปฏิบัติงานข้างต้นถือเป็นการอุทิสเวลาให้กับทางราชการ !

ผู้ฟ้องคดีอ้างกับคำตอบ จึงรีบทำคำฟ้องมายื่นต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เทศบาลตำบล (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และนายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) จ่ายเงินเดือนในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการจำนวน ๕ วัน ด้วย

คดีมีประเด็นน่าสนใจว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะต้องรับผิดชอบจ่ายเงินเดือนในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติงานและลงชื่อในบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการช่วงที่รอแจ้งคำสั่งอนุญาตให้ลาออกหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการและขอให้ มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ อันเป็นการยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน ตามที่กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด (ใช้บังคับอยู่ขณะที่ผู้ฟ้องคดีขอลาออก) โดย ก.ท.จ. ได้มีมติเห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีลาออกแล้ว แต่ในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ อันเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีขอลาออก เจ้าหน้าที่ยังจัดทำคำสั่งไม่แล้วเสร็จ ทำให้ไม่อาจแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบเป็นลายลักษณ์อักษรได้ จึงเป็นกรณีที่นายกเทศมนตรีมิได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของประกาศข้างต้น ที่กำหนดให้ภายหลังจากที่ ก.ท.จ. เห็นชอบแล้วให้นายกเทศมนตรีมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเทศบาลลาออกเป็นลายลักษณ์อักษรให้เสร็จสิ้นก่อนวันขอลาออก และแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ขอลาออกทราบก่อนวันขอลาออก

อย่างไรก็ตาม กรณีผลของการลาออกจากราชการของพนักงานเทศบาลนั้น เมื่อพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะและมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีจึงต้องบังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายและประกาศที่กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะดังกล่าวนี้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ นายกเทศมนตรียังไม่ได้ออกคำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมีได้ยับยั้งการอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการแต่อย่างใด กรณีจึงต้องมีผลตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดดังกล่าว ที่กำหนดให้การลาออกนั้นมีผลตั้งแต่วันที่ขอลาออก

ดังนั้น การลาออกจากราชการของผู้ฟ้องคดีย่อมมีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ อันเป็นวันขอลาออก การที่ผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๘ จึงเกิดจากความสำคัญผิดของผู้ฟ้องคดี ซึ่งในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีสามารถตรวจสอบมติของ ก.ท.จ. เกี่ยวกับ

เรื่องการลาออกได้จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งยังปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับทราบมติของ ก.ท.จ. ที่เห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๘ แล้ว จึงไม่มีเหตุอันควรที่เทศบาลจะต้องจ่ายเงินเดือนในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการระหว่างที่รอคำสั่งให้แก่ผู้ฟ้องคดี (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อร. ๒๖๐/๒๕๖๕)

คดีดังกล่าว ... ศาลปกครองสูงสุดได้วางบรรทัดฐานเกี่ยวกับผลของการลาออกจากราชการของพนักงานเทศบาล ในกรณีที่กฎหมายเฉพาะได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเรื่องนั้น ๆ ไว้แล้ว และมีหลักประกันความเป็นธรรมไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ก็ให้ปฏิบัติตามกฎหมายเฉพาะนั้น ๆ ซึ่งแม้มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ จะบัญญัติให้คำสั่งทางปกครองมีผลใช้บังคับต่อบุคคลตั้งแต่ขณะที่ผู้นั้น ได้รับแจ้งเป็นต้น ไปก็ตาม แต่เมื่อกฎหมายและประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดกำหนดให้กรณีที่มีการขอลาออกแต่นายกเทศมนตรี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชามิได้มีคำสั่งอนุญาตและมีได้ยับยั้งก่อนวันขอลาออก ให้การลาออกนั้นมีผลตั้งแต่วันที่ขอลาออก กรณีก็ต้องเป็นไปตามกฎหมายเฉพาะนั้น

อย่างไรก็ตาม ในส่วนของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเองก็ควรต้องยึดถือและปฏิบัติตามข้อกำหนดของหน่วยงาน กล่าวคือ นายกเทศมนตรีควรมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเทศบาลลาออกเป็นลายลักษณ์อักษรให้เสร็จสิ้นก่อนวันขอลาออก และแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ขอลาออกทราบก่อนวันขอลาออก เพื่อมิให้เกิดปัญหา เช่น ในคดีพิพาทนี้ซึ่งอยู่ในวิสัยที่สามารถดำเนินการให้เป็นไปตามเวลาที่กำหนดได้ เพื่อให้ผู้รับคำสั่งเกิดความชัดเจนในการปฏิบัติและไม่ต้องวุ่นวายใจ หรือเกิดความลังเลสงสัยว่ายังต้องมาทำงานอีกหรือไม่ แถมสุดท้ายไม่ได้รับคำตอบแทนเหมือนดังเช่นอุทธรณ์ที่นำมาเล่าให้ฟังในวันนี้ครับ ...

(ปรึกษาคดีปกครองได้ที่ สายด่วนศาลปกครอง ๑๓๕๕ และสืบค้นเรื่องอื่น ๆ ได้จาก www.admincourt.go.th เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง)
